

Simona Škrabec
Traductora i assagista
simona.skrabec@gmail.com

El segon sonet del cicle *Sonets del desconsol* (*Soneti nesreče*) de France Prešeren (1800-1848) «Oh, Vrba!» és dedicat al poble en el qual va néixer, situat a l'Alta Carniola (Gorenjska), a prop de l'actual frontera entre Àustria i Eslovènia. El càntic és construït com una sola, però molt complexa, oració condicional que expressa un estat de coses irrealitzable. Els quartets exposen la condició sota la qual s'hauria pogut complir tot allò que descriuen els tercets: si no hagués marxat de casa per anar a estudiar, hauria viscut una vida plàcida sota la protecció del patró del poble. L'última estrofa fins i tot integra el refrany que fa referència a fer repicar les campanes per evitar que la pedra faci malbé la collita. La felicitat d'aquesta existència rural descansa sobre la fe senzilla, i aquesta infantesa confiada i obedient és el món que l'inici del poema creu perdut.

Prešeren descriu les creences populars amb molta ironia: si la dona és verge, serà fidel i treballadora, i si l'home és temorós de Déu, les seves propietats quedaran a recer de qualsevol catàstrofe natural. El poeta no creu en la lògica d'aquests arguments i qüestiona obertament la institució familiar i fins i tot la fe. La religió és comparada amb una simple superstició amb la qual els pagesos volen conjurar les forces de la natura.

No només aquest poema, també el conjunt de les seves poesies, conté una revisió crítica dels valors més tradicionals i més intocables. A partir de l'anàlisi d'aquest text poètic és possible mostrar la complexitat de les relacions entre la poesia i el llegat popular. El poeta transforma el missatge transmès a través de les generacions per mostrar les seves incongruències i imposar una relació més reflexiva amb l'entorn.

Simona Škrabec
Traductora y ensayista
simona.skrabec@gmail.com

El segundo soneto del ciclo *Sonetos del desconsuelo* (*Soneti nesreče*) de France Prešeren (1800-1848) «Oh, Vrba!» está dedicado al pueblo en el que nació, situado en la Alta Carniola (Gorenjska), cerca de la frontera actual entre Austria y Eslovenia. El cántico está construido como una sola, pero muy compleja, oración condicional que expresa un estado de cosas irrealizable. Los cuartetos exponen la condición bajo la que se habría podido cumplir todo lo que describen los tercetos: si no se hubiera ido de casa para ir a estudiar, habría vivido una vida plácida bajo la protección del patrón del pueblo. La última estrofa incluso integra el refrán que alude a hacer repicar las campanas para evitar que el granizo eche a perder la cosecha. La felicidad de esta existencia rural descansa en la fe sencilla, y esta infancia confiada y obediente es el mundo que el inicio del poema cree perdido.

Prešeren describe las creencias populares con mucha ironía: si la mujer es virgen, será fiel y trabajadora, y si el hombre es temeroso de Dios, sus propiedades quedarán resguardadas frente a cualquier catástrofe natural. El poeta no cree en la lógica de estos argumentos y cuestiona abiertamente la institución familiar e incluso la fe. La religión se compara con una simple superstición a través de la cual los campesinos quieren conjurar las fuerzas de la naturaleza.

No solo este poema, sino también el conjunto de sus poesías, contiene una revisión crítica de los valores más tradicionales y más intocables. A partir del análisis de este texto poético es posible mostrar la complejidad de las relaciones entre la poesía y el legado popular. El poeta transforma el mensaje transmitido a través de las generaciones para mostrar sus incongruencias e imponer una relación más reflexiva con el entorno.